

Nagy Dominik-Tudatos rémálmok

- Üdvözlöm! Dr. Lucy Storm vagyok! – az új pszichiáterem fogadott így engem.

- Elkezdhetjük a terápiát? – én csak bólintottam egy zombi gyorsaságát felülmúlva. Fásultan, fáradtan, mint egy élőhalott. Őszintén meglepődtem. Nem számítottam rá, hogy ezúttal egy női pszichiátert kapok. Amikor az előző doktorom Dr. Vavek javasolta, csak Dr. Stormként utalt rá. Viszont elég kedvesnek tűnik, és persze – nem utolsó sorban – eléggé vonzó is. Szerintem amerikai, legalábbis a neve alapján. Nagyból 28 éves lehet. Középmagas, fehér nő, csodás fekete hajjal és csodás homokóra alakkal...

- Nem jön? – Jaj és ez a hang! Esküszöm, mintha már halottam volna valahol. Sőt, mintha láttam volna ezt a nőt már valahol. Mindenesetre bementem utána az irodájába, és helyett foglaltam a kanapén. Minden egyes pszichológusnál ugyanaz a félpuha, félkemény, ocsmány zöld kanapé fogad engem. Biztosan olcsóbb, ha együtt rendelik meg nagytételben, aztán ki-ki elviszi a saját kanapéját.

- Kezddetjük? Itt az áll, Peter, maga 1988-ban született Londonban. Szülei neve nem ismert. Árvaházban nőtt fel. – olvassa föl egy kis dossziéból, ami valószínűleg az én aktám. Benne van az egész életem és kórtörténetem. Az összes pszichomókus összes jegyzete, aktája, elmélete. Utálom a lapok lágy súrlódásának a hangját miközben lapozza, de a hang mégis elég lágy ahhoz, hogy megnyugodjak.

- Egészen felnőtt koráig megszakítás nélkül ott élt. Aztán kikerült a nagyvilágba, és muszáj volt, hogy boldoguljon. Nem volt könnyű dolga. A semmiből talpra állni nehéz lehetett. Többször rajtakapták lopáson. Beszélne erről?

Már megint ugyanazok a szürke kérdések. Pont úgy, mint a falak és a berendezés. Nem illik ez egy ilyen szemrevaló nőhöz. Nem ezt nézné ki belőle az ember. Minimum egy virág a sarokban vagy valami. De itt csak könyvek vannak. Régi, poros könyvek mindenféle színben. Az egyetlen dísznek mondható dolog az egész szobában az a diplomája és mellette egy kép. Valószínűleg a szüleivel van rajta. Csak ezek törik meg a szoba egyhangúságát. Bár a diplomát nem igazán értem. Az is pont olyan, mint az összes többi eddigi orvosnál. Mégis más.

- Ha lehet, kihagynám. Biztos olvasta az elődei jegyzeteit és a hangfelvételeket. Aprópó hangfelvétel, maga nem veszi föl a beszélgetésünket?

- De hát uram, épp rögzítem. Még mielőtt bekapcsoltam volna, meg is kérdeztem, hogy nem zavarja-e. Sok pácienszt zavarni szokott az első pár alkalommal, ezért szoktam megkérdezni. – Valóban, ott van a kisasztalon a szürke hangfelvevő. Eddig nem is vettem észre. És tényleg megkérdezte ezt tőlem? Lehetséges, elvégre olyan fáradt vagyok, mintha most keltem volna ki a sírból. De tényleg nem emlékszem rá. Vagy mégis? Na mindegy.

- Ja, igen, persze, bocsánat. Csak tudja, fáradt vagyok. Ez a szünni nem akaró álmatlanság. Hol is tartottunk?

- Ott, hogy nem volt könnyű élete és szeretném, ha mesélne róla, ha lehet. – Igen, biztos vagyok benne, hogy ismerem ezt a nőt, csak azt nem tudom, honnan.

- Mint már mondtam, ha lehet, kihagynám. Nem jó érzés folyton feleleveníteni. Plusz az előző 20 pszichomókus... akarom mondani, pszichológus is pontosan ezt kérte, biztos vagyok benne, hogy hallotta már minimum 20-szor, ha nem többször. Az álmatlanságomról szeretnék beszélni.

- Nem látom akadályát. Később is mesélhet ezekről, ha úgy érzi, hogy most nem szeretne. Ha jól olvasom... – Már megint az az átkozott akta!

- Maga tud tudatosan álmodni. Kifejtené, hogy ez mit takar?

- Ez egy alvástechnika. Miközben az ember alszik, álmodik. Ennek a technikának az a lényege, hogy az ember ráébredjen arra, hogy álmodik, és onnantól ő irányíthatja a saját álmát. Azt csinál az ember, amit akar. És mindenre emlékszik... általában.

- Oh, várjunk csak! Szóval maga ezt alkalmazza alvásnál! De nem emlékszik mindenre?

- Összintén... nem tudom. Néha vannak hézagok. Igazából a legnagyobb bajom, hogy nem irányítom. Nem tudom már irányítani...

- Ez érdekes... - hallom, ahogy jegyzetel a kis noteszébe. Ahogy serceg a toll, ahogy a papírhoz ér. Ezen van egy kis pillangó... egy matrica, ha jól látom. Rózsaszín. Érdekes. Talán mégsem tudja teljesen az egysíkú szürke doktorarcot adni. Egy kis egyéniség. Hirtelen mintha rózsaillatot éreznék. Ez a parfümje? Eddig észre sem vettem. - Hogy érti azt, hogy nem tudja irányítani?

- Nem tudom irányítani a bekapcsolását. Aztán gyakran az álmot sem. Mára már minden nap így álmodok. Lassan 2 éve.

- És ez milyen hatással van magára? Ezért szenved álmatlanságban? Mennyire változott meg az alvásciklusa?

- Félek aludni. Félek lecsukni a szememet. Próbálok minél több órát ébren maradni. Túlságosan rettegek...

- Mitől rettegek?

- Attól, hogy nem irányítok. Attól, amit – gondolom –, mindig elfelejtek. Illetve a rémálmoktól.

- Rémálmok? Nem úgy volt, hogy tudatosan álmodik? Nem tudja megszüntetni. Úgy értem, lehet, hogy van valami, amit folyton tudatosan elfelejt. Egy álom, amitől fél. Viszont a többit... Azokra emlékszik. Ha tudja, hogy van olyan rész, amire emlékszik, akkor legközelebb miért nem próbálja meg visszavenni a kormányt?

- Mert nem tudom. Egyszer kipróbáltam valamit. Én csak tudatos rémálomnak hívom. Ugyanaz a lényege, mint a tudatos álmodásnak csak itt direkt rémálmot akarsz látni. Olyan dolgot, amitől félsz. A legrosszabb dolgot képzeled el, amit csak lehet. Ám... elvesztettem a kontrollt. Akkor vesztettem el először. - Szinte éreztem ahogy megfeszül minden izmom. Ahogy szép lassan csorog rólam az izzadság. Ahogy eluralkodik rajtam a félelem.

- Érdekes. Jól van, kér egy pohár vizet? Mintha rosszul lenne.

- Igen. Köszönöm, tényleg jól esne egy pohár víz. - Mire ezt kimondtam, már vissza is jött egy kis műanyag pohárral, benne egy kis vízzel. Belekortyoltam, és isteni volt. Hús, mintha egyenesen egy lágyan csordogáló folyóból ittam volna. Mintha soha nem ittam volna még vizet. Képzeldőök vagy egy kis patak hangját hallom?

- Szóval, azt mondta, hogy elvesztette a kontrollt és a félelmeit látja. Egy folyósó és egy fény az emeletről. - Várjunk csak!

- Honnan tud a folyósóról és a fényről? - Szinte látom rajta a meglepődést egy pillanatra.

- Itt van az aktájában. Hihetetlen mennyiségű jegyzetet adott át nekem Dr. Valvek. - Erről meséltem neki? Lehet. Vele volt eddig a legtöbb foglalkozásom.

- Most, hogy mondja lehet, hogy tényleg meséltem neki erről. Akkor nem is untatnám ezzel...

- Nem-nem. Örülök, ha minél több dolgot hallok a maga szájából. Szemtől szemben. Ha tudná, hogy ez mennyit számít!

- Rendben. Volt régen, gyerekoromban egy félelmem. Talán mert túl sok krimi és akció filmet néztem. A házukban volt az előszoba. Egy folyosó. Onnan nyílt a vécé, a konyha és még pár szoba. Egy emeletes házban laktunk. A harmadik emeleten volt egy kis üvegszilánk, ami egy dobozra volt rakva. És... este az egyik emeleti lámpa fénye mindig megcsillant rajta. Azt hittem gyerekfejjel, hogy az egy mesterlövész távcsövének a fénye. Hihetetlen. Aztán felnőttem, és csak egy hülye gyerekkori félelemként élt bennem tovább. Pont ezért egyszer, amikor tudatosan rémálmot akartam létrehozni, ezt az emléket idéztem föl és alkottam újra. És ekkor történt meg...

Ott álltam. Közvetlenül a tükör mellett. A tükörben láttam a gyermekkori énemet. Láttam, ahogy fél. Én pedig megszólítottam. Mondtam, hogy nincs mitől félni. Hogy az csak egy üvegdarab. Nem kell félni. Sötét van, de nincs egyedül, mert én ott vagyok. Elmosolyodott a fiatal énem és ekkor... – évek óta nem rettegtem ettől a hülyeségtől, de most úgy félek tőle, mint régen – láttam, ahogy a tükörben fejbe lövik a gyermek énem. Összeesett, mint egy rongybaba. Eluralkodott rajtam a félelem. Egyszerűen láttam az arcomat. A félelem. Az ijedtség. Aztán kinéztem az ablakon. Ott a kis fény. És akkor bum! Fejbe lőttek. Éreztem, ahogy a golyó belehatol a fejembe egészen az agyamig. Éreztem a lökést, amitől hátra estem. Nem összeesett, mint a kiskori énem. Nem! Hátra estem. Elkezdett fájni a fejem. Mintha a golyó egy kis hangya lenne, ami szép lassan belefúródik az agyamba, miközben ott az égő fájdalom. Aztán a puffadás, ahogy a földre érek. A fájdalom a csontomban. Érzem, ahogy folyik a lyukból a meleg vérem. Pánikba esem. Elkezdem kúszni a földön az egyik közeli ajtó felé. Folyamatosan hallom a lövéseket. Érzem a mellettem elsuhanó golyók szelét. Az erejüket. Felálltam. Nem tudom, hogy hogyan. Felálltam, belöktem az ajtót, és bevágtam magam mögött. Aztán nem véreztem. Eltűnt a fájdalom és a lövésnek a helye is, de az emléke még mart. Ez után felgyulladt egy erős fehér fény.

- És egy műtőasztalon találta magát. - Várjunk csak!

- Honnan tudta, hogy műtőasztalon találtam magam? - Az arcán most nem látok semmi érzelmet.

- Maga mondta. „Aztán felgyulladt egy erős fehér fény. Észrevettem, hogy annak az ajtónak, aminek nekidőltem, eltűnt a mintázata, és fémes érzése lett. Ott voltam egy műtőasztalon vagyis... nem is egy műtőasztalon hanem inkább...” Aztán itt megállt. Ezért kérdeztem vissza. Folytatná, kérem? - Ezt tényleg elmondtam? Ennyire fáradt vagyok? Hát persze, hisz nem lehet gondolatolvasó.

- Szóval, az nem egy műtőasztal volt, hanem egy boncasztal. Nem tudtam megmozdulni és jéghidegnek éreztem magam. Mintha a fagyasztóból vettek volna elő. Ott feküdtem tehetetlenül, és hirtelen a fényben feltűnt egy arctalan alak. Boncnok köpenyben. Aztán elkezdett a testem felett hadonászni. Mintha a levegőt boncolta volna, majd lenéztem a testemre, és ott volt a szike. Belevájt a húsomba. Szép lassan, pont úgy, ahogy a boncnok keze is mozgott. De nem éreztem semmit. Csak félelmet. Már a gondolat is rémisztő, hogy élve felboncolnak, de az, hogy közben nem is érzek semmit... ijesztőbb bárminél. Y bemetszést

ejtett rajtam. Nem véreztem. Elővett egy fogót, és kihúzta egyesével az összes bordámat. Szépen lassan. De ugyanúgy hozzám sem ért. A bordáim csak úgy kiszálltak belőlem. Viszont a gumikesztyűjén megjelentek a piros foltok. Vért foltok. Aztán láttam, ahogy egyesével kiveszi a szerveimet. A tüdőmet, a májamat, a gyomromat. És éreztem, ahogy a semmi fogja őket. Rajtuk éreztem a hideget, ami a teremben volt, de a testemen nem. Olyan volt, mintha a testem kívülről meghalt volna, de én belül még élnék. Aztán a boncnok kivette a szívemet. Ott dobogott. Átvillant az agyamon valaki, egy lány képe, és erre elkezdett szélesebben verni. A boncnok megijedt. A szívem vörös fényben kezdett el úszni és egyre gyorsabban vert. Majd elnyelt minket a vörös fény. Mikor elhalványult, a boncnok a sarokban volt szétboncolva. És az egész terem vérvörös volt. Viszont én újra egyben voltam. És átrohantam a hatalmas ajtón.

- Aztán visszatért a szülei házába, ahol felnőtt. Ugyanoda, ahol a rémálom elkezdődött. De a tükör előtt ott volt az anyukája koporsója. - Jó, itt már tuti nem stimmel valami!

- Milyen család? Hisz árva vagyok! Benne van az aktámban! Maga olvasta föl az elején! Hogy lehetne családi házunk a szüleimmel, ha nem ismertem őket, és hogy kerülne oda a koporsója?!

- István, miről beszél? Maga nem árva. A szülei Brightonban élnek. Soha nem volt árvaházban. Ráadásul a története elején ezt mondta „A házukban volt az előszoba”. Nem sok árva hívná így az árvaházat. Ráadásul maga soha nem volt árva. - Ezt nem értem! Tényleg ez mondtam, de ő az elején azt mondta, árva vagyok. Nem értem! Össze vagyok zavarodva. Jobb, ha kortyolok egy kicsit a teából, amit kaptam a doktornőtől.

- Elnézést, tudja, ez az álmatlanság.

- Semmi baj! Ott tartottunk, hogy...

- Igen, tudom, ott tartottunk, hogy ott voltam az előszobában. A tükör előtt ott volt egy átlátszó koporsó. Benne feküdt az anyám. Nem láttam az arcát, de tudtam, hogy ő az. Éreztem, ahogy a szívembe szép lassan belemar valami. Aztán elkezdtem sírni. Vért sírtam. De nem érdekelt. Csak sírtam, sírtam, mint egy hatalmasra nőtt baba. Aztán elkezdett rezegni az átlátszó koporsó. Elsötétült, majd kirobbant a teteje. Én hátra vetődtem, és a földön kötöttem ki. És a koporsóból... a koporsóból... – belemarkoltam a vörös színű kanapéba, amire leültem az elején. – ...kimászott egy óriási pók! Egy ijesztő, hatalmas, szőrös pók és rám vetette magát. Éreztem a bűzös leheletet, mintha a szájában csatorna lett volna. Aztán a tükörben megláttam egy lányt. Nem tudom leírni, hogy kit, de ott állt mellettem és a pók mellett, de csak a tükörképünkön. A kezében volt egy kis tintás üvegcsé és egy ecset. Hirtelen mindkettőt nekivágta a tükörnek, ami egyszerre tört el, és változott feketévé. Valahogy odacsúszott hozzám az ecset. Ösztönösen megragadtam, és beleszúrtam a pók szemébe. Ő visítva hátraugrott. Közben elkezdett a teremben terjedni a sötét tinta. De furcsa volt. A sötét tintában, mintha láttam volna egy mosolygó, éles fogakból álló fogsort. Aztán a pók egyik lába belelógott a tintába, és olyan volt, mintha nem lett volna alatta talaj. Elkezdtem körülötte rohanni, és közben a földön az ecsetet végighúztam körülötte. Elkezdett felé terjedni a tinta, ami végül elnyelte a pókot. Aztán olyan volt, mintha mi sem történt volna. Ott álltam a tükörnél. Majd megláttam a lányt, aki segített, de ...

- A szemed láttára öregedett meg. Szép lassan felnőtt lett belőle. Nagyból huszonnyolc évensé öregedhetett. Középmagas, fehér nővé, nagyon sötét, csodás hajjal és persze homokóra alakkal. - Ezt honnan tudja?!

- Onnan tudom, ahonnan te!

- Micsoda?

- Látom, még mindig nem érted. Igyál abból a finom forrócsokiból, ami a kezekben van, vagy dőlj le a rózsaszín kanapémra, miközben nézed a legjobb barátommal készült képet az asztalon, és hallod a természet hangjait. - Ez meg mi a... kakaó van nálam... rózsaszín a kanapé és az asztalon a képen Lucy van kislányként és... én vagyok mellette, kicsiként...

- Pontosan, te vagy rajta. Még a régi szép időkben, a faháznál. - Miközben próbálom felfogni a dolgot, hirtelen eltűnik az iroda. Ott vagyok a faháznál. A kanapé, amiről már azt se tudom, milyen színű volt, eltűnt. Egy farönkön ülök. A hátam mögött a faház, előttem egy tó, amibe egy folyó torkollik az erdőből. Nem látom a sűrű erdő miatt, de tudom, hogy van ott egy vízesés. Szinte hallok is a lágy hangját. Látom a rózsaszín pillangókat. Ott áll előttem Lucy... egyáltalán így hívják?

- Nem, nem így hívnak, ez egy álnév, amit te találtál ki nekem. Ahogy ezt a felnőtt testet is. Pont úgy nézek ki, ahogy te elképzelted a felnőtt éneket. - Ahogy ezt kimondja, a felnőtt nő eltűnt és újra kislány lett. Én meg szép lassan összementem. Újra gyerek lettem. Nem értek semmit.

- Gondolkodj! Emlékezz! Ez az az álom, amire soha nem emlékszel. Itt játszottunk és fürödtünk. Ez volt a mi kis világunk. Egy csodás hely, ahol nyugodt körülmények között nőhattunk volna fel. De építkezni kezdtek. Gyárak épültek ide. Megvették a szüleid földjét. Majd az én szüleim földjét is. Ezt a kis csöppnyi világot, ami a boldogságunkat jelentette. Elnyelte a sötétség. A tó egyszer tintafekete volt, máskor vérvörös. Emiatt betegedtél meg, és emiatt vagy most is egy pszichiáter várójában. Aztán elköltöztünk ide, Budapestre. Szomszédok lettünk. Kint játszottunk a parkban, aztán jött a fény...

- Amikor meghaltál! Kint játszottunk a parkban, aztán a kedvenc piros labdánk kigurult az útra. Te utána rohantál és... ott volt egy kamion!

- Én csak annyit észleltem, hogy a világ elcsendesül, és egy csodás fény közeledik felém. És csak a te hangodat hallottam.

- Mit mondtam?

- Majd megtudod, de egy valamit tegyél meg! EMLÉKEZZ! – hirtelen fehér fény ölel körül, és Lucy eltűnt.

- Üdvözlöm! Dr. Storm vagyok. Jól van? Olyan volt, mintha rosszat álmódott volna! - Az egész álom volt? Minden, amit átéltem és láttam? De... mit láttam? Mit éltem át? Mit álmódottam? Nem emlékszem...

- Igen jól vagyok. Csak tudja, ez az álmatlanság... és lehet, hogy elszundítottam. Elkezdhetjük a foglalkozást. - Követtem Dr. Stormot, aki ezúttal egy hatalmas kopasz férfi volt, vicces szemüveggel. Besétáltunk a sivár, szürke irodába. Zöld kanapé, csak egy kép és a diploma a falon. Olyan ismerős volt, de lehet, hogy az utolsó pszichiáterem irodája is ugyanígy nézett ki. Én léptem be először az irodába. Már készültem leülni egy félpuha, félkemény, ocsmány, zöld kanapéra. Biztosan olcsóbb, ha együtt rendelik meg nagytételben, aztán ki-ki elviszi a saját kanapéját. Ekkor megszólalt Storm...

- Foglaljon kérem helyett... - Ez Lucy hangja! Megfordultam, és ő állt előttem. Megbénultam és megijedtem. Aztán... emlékeztem. Emlékeztem az álmomra, és kimentem az irodából. Hallottam, ahogy ordítanak utánam, de nem érdekelt. Lefutottam a lépcsőházban. Majdnem elestem. Kimentem a főbejáraton, és kirohantam az útra. Hirtelen sikolyokat és ordításokat hallottam. Hatalmas dudaszót. Aztán észrevettem... egy kamion robogott felém. De én csak a fényt láttam. Elhalkult a világ, és én arra gondoltam, ha ez is egy álom, akkor felébredek, ha nem, akkor végre örökre megnyugodhatok. Aztán meghallottam Lucy hangját.

- Régen azt mondtad nekem, hogy ne féljek, egy nap újra együtt leszünk. Most én mondom neked, hogy várlak! Gyere és legyünk újra együtt! Hagyd, hogy a fény körbeöleljen! Ideát van a mi kis világunk. A tó, a folyó, a ház. Örökké együtt leszünk. Csak gyere!

–Megyek Lucy... megyek...

És többé nem éreztem semmit. Semmit, csak a boldogságot, fényt és Lucyt...